

store stiller det sig for mig saaledes, at den Smule Hjælp disse Mænd have faaet, er saa ubetydelig i Forhold til det, som de maa have ydet til det danske Samfund i de 20—43 Aar, de have opholdt sig her, at man rolig kan sige: Det har ikke noget at betyde, naar vedkommende i øvrigt ere hæderlige Folk; og det fremgaar jo af Lovforslaget, at de i det hele taget have ført en hæderlig Wandel, saa længe de have opholdt sig her; og saa er man ikke berettiget til af de nævnte Grunde at nægte dem Indfødsret; jeg vil derfor stemme imod, at de udgaa af dette Lovforslag.

Det. Hansen: Jeg kan ikke udtale min Anerkendelse af, at det ærede Udvalg ikke har givet efter for en Tendens, der synes at have været til Stede, til at betragte den Omstændighed, at en Person muligvis tilfjættede at opnaa Alderdomsunderstøttelse eller at kunne erhverve Fattigforjættelse ved at faa Indfødsret, som noget der absolut skulde være til Hinder for at give dem Indfødsret. Det vilde ogsaa være en meget rigoristisk Opfattelse af Fattigløvens § 23 og Loven om Alderdomsunderstøttelse, og hvad særlig den sidste angaar, Alderdomsunderstøttelsesloven, vilde det dog være meget strengt, om en Person, som vel var født i Udlandet, men havde været her omtrent hele sit Liv, i 50 Aar, hvis han — og var det en Svensker kunde han jo ikke hjemsendes — efter sit 60 Aar kom i det Tilfælde, at han trængte til nogen Hjælp, da ikke skulde kunde faa nogen Alderdomsunderstøttelse, fordi han ikke havde Indfødsret. Jeg forudsætter derved, at man overhovedet sætter som Betingelse baade for Alderdomsunderstøttelse og Fattigunderstøttelse, at vedkommende har Indfødsret. Men i øvrigt maa jeg sige, at jeg ikke rigtigt forstaar det ærede Udvalg; thi først fremhæver det ærede Udvalg, at det hele dog maa bero paa et Skøn, men samtidig dermed trænger det ærede Udvalg navnlig 2 Momenter frem, der synes at have været i høj Grad afgørende for dets Afgørelse. Det ene er jo det, om den paagældende har faaet nogen Understøttelse af det offentlige i den Tid, han har været her i Landet, og det andet er det Spørgsmaal, om vedkommende, navnlig naar det er en Svensker — jeg tror man tager Nordmænd med — har været her i Landet i 12 Aar. Det vil ses, at der er ikke saa af de Personer, hvem Udvalget vil nægte Indfødsret, fordi de ikke have været her i 12 Aar, som staa lige paa Grænsen; adskillige af dem ere komne her ind i Landet i 1881. Det gælder f. Eks. Nr. 10, Nr. 17, Nr. 42,

Nr. 202, Nr. 215 og Nr. 265. Det er Mænd og Kvinder, som maatte nu have været de 12 Aar her i Landet, og som i alle Tilfælde have været de 12 Aar her i Landet, naar Indfødsretsloven faktisk træder i Kraft. Vi se, at den højtærede Minister er kommen frem med et Vædringsforslag om en Svensker, som er kommen bag efter. For ham kommer altsaa 1893 i Betragtning. Hvis disse Svenskere, som her er Tale om, havde været saa heldige, at de først vare komne bag efter, vilde de formodentlig, naar Forslaget om dem først nu var indbragt i Tinget, have været her de 12 Aar. Nu have de formodentlig ikke været her i 12 Aar, den Gang Forslaget om dem blev indbragt, men en saa rigoristisk Beregning af Perioden er der ingen Grund til at anlægge, og der er saa meget mindre Grund til at sætte en saadan Tidsgrense som 12 Aar, som den ærede Ordfører og min ærede Sidemand til venstre (Knudsen) tage fejl, naar de sige, at for, at Traktaten med Sverige skal kunne komme til Anvendelse, maa vedkommende Svensker have været her i 12 Aar. Det er ikke nok; han skal have været her i 12 Aar, efter at han har fyldt sit 21de Aar. Det synes de ærede Medlemmer ikke at have været opmærksomme paa. Det er muligt, at mange af de Numre, om jeg saa maa kalde dem, som man vil lade passere, ikke have været 12 Aar efter deres 21de Aar; jeg har ikke undersøgt det Forhold, men det viser, hvor omhyggelig man skal være med at opstille Regler, især naar Reglen er forskert. For mig staar det saaledes, at naar en Person har været saa længe her i Landet og under saadanne Forhold, at man efter de hidtil gældende Regler og i det hele, efter hvad Billighed maa tilsige, finder, at han bør have Afgang til de Goder, som betinges af Indfødsret, skal man ogsaa give ham den, og navnlig skal Hensynet til, at vi for et Par Aar siden have faaet denne Alderdomsunderstøttelseslov, ikke virke affrækkende, lige saa lidt som det, at man for et Par Aar siden har sat som Betingelse for Fattigunderstøttelse, at vedkommende skal have erhvervet sig Indfødsret. Det kan være meget rigtigt, at vi her, naar vi tale om disse Personer som Lovforslaget vedrører, ikke nævner Navne, endskøndt Navne jo ere nævnte, saa jeg indser ikke, der er saa megen Humanitet heri. Det kan være meget rigtigt, at man kalder dem med deres Numre, men vi skulle huske paa, at de ikke skulle behandles som blotte Numre, men at det er levende Mennesker, for hvem den Omstændighed, at der bliver nægtet dem Indfødsret, kan blive af allerstørste Betydning. Det kan blive en Art